

Ha keserű is kicsi kenyered,
 Ha kemény kő is hideg fekhelyed,
 De tiéd a föld, tiéd a vár,
 Nem vagy idegen, hontalan betyár.

Szeresd egymást, testvér, hősök sarja,
 S várad, amelynek kikezdett alja,
 Építsd, s a zsirodon hizott árulód,
 Ahová való, patkánylyukba fojtsd.

Oh, kihullt vér minden cseppje,
 Minden magyart ihless teltre...
 Se barát, se sógor, emeljen edzen
 E tudat, s tartson össze minden ellen!

Madácsy László.

Magyar katonák!

Felétek küldöm ifjú szívemet, —
 amerre lép a végtelen menet:
 hol dal harsan, — hol bakancsok alatt
 döng a föld és új tavasz fakad;
 hol kinyitnak a hervadt violák —
 Katonák! Ó magyar katonák!

Felétek küldöm ifjú szívemet:
 Aranykalászos róna integet
 s benne búg az estharang szava;
 lányok álma, csókja, sóhaja,
 kaszák pengése: új magyar világ —
 Katonák! Ó magyar katonák!

Felétek küldöm ifjú szívemet,
 Felétek száll a mult, mint üzenet,
 ha atyák korhadtt, porló csontjai
 megindulnak zászlót bontani,
 hol szélben zúgnak a kárpáti fák!
 Katonák! Ó magyar katonák!

Vasvári István.